

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Petrem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, Jaselská 27, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem v Brně, náměstí Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2005, č. j. 30 Ca 282/2003 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále také jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2003, č. j. 4712/01/FŘ/130, a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Ve správním řízení byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2000 ve výši 30 872 Kč.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti vymezil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když nesouhlasil s právním názorem krajského soudu, a podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť podle jeho názoru při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správních orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vadu měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit. Konkrétně uvedl, že reálné plnění proběhlo na základě řádně uzavřené kupní smlouvy, přičemž materiál dodaný stěžovateli byl řádně použit na prováděné stavební

akce a v roce 2000 byl i řádně vyfakturován. Stěžovatel opakovaně upozorňoval, že je schopen tyto skutečnosti prokázat a proto i dodržel podmínky podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Stěžovatel opakovaně uváděl, že předložené listinné důkazy jsou v souladu s ust. § 12 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, přičemž odpovědnost za správnost údajů uvedených na těchto dokladech nese plátce, který zdanitelné plnění uskutečnil. Stěžovatel dále rozporoval hodnocení výslechu ing. F. S., neboť tento svědek byl vyslýchán v jiném řízení, a proto nelze neprocesním způsobem dovozovat tyto skutečnosti v řízení tomto. Tuto svědeckou výpověď tedy nepokládá za relevantní, naopak ve výpovědi Mgr. E. V. jsou uváděny daleko významnější okolnosti. Podle názoru stěžovatele za návrh na doplnění dokazování je nutno považovat uvedení konkrétního jména, bydliště a rozhodných skutečností stěžovatelem dne 27. 10. 2000 při ústním jednání (stěžovatel tvrdil, že při něm sdělil, že obchodní společnosti S., a. s., zastupoval J. B., bytem v H. a poskytl správci daně telefonický kontakt na tuto osobu).

Žalovaný s podanou kasační stížností nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. V daňovém řízení je to daňový subjekt (zde stěžovatel), který nese důkazní břemeno a v jeho zájmu tak je, aby správci daně věrohodným způsobem prokázal všechny skutečnosti, které jsou rozhodné pro správné stanovení daně. Při daňové kontrole správce daně zjistil, že u faktury č. 200300021 uplatnil stěžovatel odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, a proto byl stěžovatel povinen prokázat uskutečnění přijatého plnění plátcem S., a. s., uvedeném na této faktuře, a současně vystavení tohoto dokladu tímto plátcem. Pro oprávněnost uplatněného odpočtu je rozhodující faktické prokázání rozhodných skutečností, nikoliv pouhé tvrzení stěžovatele, že je schopen tyto skutečnosti prokázat. V daném řízení, jak vyplývá z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí i vyjádření k podané žalobě, stěžovatel ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“), neunesl důkazní břemeno, neboť se mu nepodařilo prokázat oprávněnost jím uplatněného odpočtu.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2005, č. j. 30 Ca 282/2003 - 30) žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění mj. uvedl, že v daném případě podal stěžovatel příslušné daňové přiznání a v průběhu daňové kontroly byl vyzván k prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, toto důkazní břemeno žalobce neunesl. Správce daně zpochybnil věrohodnost dodavatelské faktury na základě výpovědi ing. F. S., který uvedl, že předmětnou fakturu nikdy nevydal a že mu není známo, že by k obchodní transakci, která je na faktuře uvedena, kdy došlo. Faktury společnosti S., a. s., navíc mají jinou číselnou řadu a razítko na faktuře není a nebylo společností používáno. Na žalobci tak bylo, aby navrhl důkazní prostředky k prokázání, že faktura odpovídá skutečnosti. To však žalobce neučinil, neboť jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 4. 12. 2000 k tomu nepředložil ani nenavrhl žádné důkazní prostředky, ani nenavrhl výslech J. B., neboť spisové podklady takový návrh neobsahují. Pokud jsou v žalobě zmiňovány údaje o J. B., jedná se o skutečnosti, které uvedl při výslechu Mgr. E. V., a žalobce, který byl u výslechu přítomen, prohlásil v protokolu ze dne 27. 10. 2000, že další důkazní prostředky nenavrhuje a ani je v dalším průběhu daňového řízení nebude předkládat. Výpověď Mgr. E. V. se navíc netýkala daného obchodního případu, nýbrž faktury č. 200600009 z 8. 6. 2000, a i kdyby se na tento případ dala vztáhnout, prokazuje pouze to, že žalobcem byla předána objednávka zboží osobě, u které nebyl ověřen právní vztah ke zmíněné firmě, a že neznámým dopravcem bylo žalobci dodáno blíže nespecifikované množství blíže nespecifikovaných kabelů na bubnech, a tedy nevyvrací

tvrzení svědka ing. F. S.. Proto i námitka o oprávněnosti dokladu ve smyslu ust. § 12 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), když neshledal důvody, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.), celou věc posoudil takto.

Předně je nutno konstatovat, že podaná kasační stížnost je velmi obecně sepsána, ve velké části vůbec nereaguje na konkrétní a logické zdůvodnění napadeného rozsudku a opakovaně vznáší námitky, které již byly krajským soudem řádně posouzeny.

Nejvyšší správní soud tedy opětovně, stejně jako krajský soud i žalovaný, uvádí. Pokud v průběhu vytýkacího řízení či daňové kontroly vznikne pochybnost správce daně, zde o uplatněném odpočtu, je to jen a pouze daňový subjekt, který je povinen prokázat uskutečnění zdanitelného plnění (ust. § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní). Předmětem dokazování není existence řádného účetního dokladu, ale prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Účetní doklad (faktura), který je formálně bez vad, sám o sobě ještě reálné naplnění obchodu neprokazuje. Jinými slovy řečeno – daňový subjekt musí prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo pouze na papíře, ale i ve skutečnosti. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že je schopen tyto skutečnosti prokázat, pak je možné pouze uvést, že tímto způsobem měl postupovat v příslušném daňovém řízení, a tyto skutečnosti správci daně prokázat či navrhnout provedení konkrétního důkazu. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku i obsahu správního spisu, stěžovatel se v průběhu daňového řízení omezil pouze na tvrzení, aniž by je prokazoval. Proto nemůže nyní úspěšně namítat (dokonce až v řízení o kasační stížnosti!), že je schopen něco prokazovat, protože k takovému kroku měl přistoupit před samotným vyměřením daně, kdy k němu měl dostatek prostoru. Samotné tvrzení stěžovatele, že je schopen něco prokázat, je pak natolik obecné a nekonkrétní, že k němu ani nelze zaujímat žádné další konkrétnější stanovisko.

Nejvyšší správní soud dále znovu uvádí, že v dané věci vůbec nešlo o to, zda „předložené listinné důkazy“ (pravděpodobně má stěžovatel na mysli předmětnou fakturu) byly v souladu s ust. § 12 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť v tomto řízení se neposuzovala formální bezvadnost vystaveného daňového dokladu. V tomto daňovém řízení se pouze posuzovalo, zda stěžovatel prokázal uskutečnění zdanitelného plnění na základě takto vystaveného dokladu – faktury. Tento stížní bod tak jde zcela mimo předmět rozhodování ve správním řízení.

Pokud stěžovatel uváděl, že svědek ing. F. S. byl vyslýchán v jiném řízení a že jeho výpověď opakovaně „rozporoval“, pak lze pouze uvést, že tato skutečnost pro samotné rozhodnutí příliš významná není. Stěžovatel byl povinen sám prokázat uskutečnění zdanitelného plnění, což neučinil, a výpověď ing. F. S. sloužila ke zpochybnění předložené faktury. Pokud správce daně zjistil, že věrohodnost (nikoliv formální bezvadnost) předmětné faktury je velmi slabá, a to i z jiného řízení, bylo na stěžovateli, aby tyto pochybnosti správce daně vyvrátil. Pokud správce daně tyto pochybnosti měl, bez ohledu na to, jak k nim dospěl, a stěžovatele vyzval, aby uskutečnění zdanitelného plnění prokázal, bylo pouze na stěžovateli, aby této své povinnosti dostál. Tyto pochybnosti může správce daně nabýt v jiném řízení i sám o sobě, zákon v této souvislosti žádnou povinnost správci daně nestanoví, neboť správce daně v daném řízení sám tyto skutečnosti neprokazuje, ani nevytváří žádný skutkový stav (ten vymezí podaným daňovým přiznáním daňový subjekt a správce daně je povinen takto

vymezený skutkový stav v dalším řízení respektovat a sám jej měnit nemůže). Podstatné je pouze to, že tyto pochybnosti správce daně stěžovateli sdělil a vyzval jej, aby se k nim vyjádřil a zdanitelné plnění prokázal.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že za návrh na doplnění dokazování je „nutno bez dalšího považovat uvedení konkrétního jména, bydliště a rozhodných skutečností stěžovatelem dne 27. 10. 2000 při ústním jednání, kdy stěžovatel doslova sdělil, že obchodní společnost S., a. s., zastupoval J. B., bytem v H. a poskytl správci daně telefonický kontakt na tuto osobu“, pak lze pouze uvést, že toto tvrzení je naprosto v rozporu s obsahem správního spisu. Dne 27. 10. 2000 se konalo ústní jednání, avšak skutečnosti, o nichž v kasační stížnosti tvrdí stěžovatel, že je uvedl on, uváděl svědek Mgr. E. V.. Ze strany stěžovatele tak o žádný důkazní návrh nešlo, neboť stěžovatel pouze cituje výpověď svědka a tvrdí, že se jedná o výpověď jeho.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., neboť ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu